

Sygn. akt I.Ca 226/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska (spr.)
Sędziowie:	SO Cezary Olszewski SO Elżbieta Iwona Cembrowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Wioletta Mierzejewska

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2018 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej N. S. zastąpionej przez przedstawicielkę ustawową T. S.

przeciwko A. S.

o zmianę orzeczenia alimentacyjnego

na skutek apelacji pozwanego A. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie VII Zamiejscowego Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z siedzibą w S.

z dnia 4 kwietnia 2018 r., sygn. akt VII RC 11/18

1. Oddala apelację.

2. Zasądza od pozwanego A. S. na rzecz małoletniej powódki N. S. zastąpionej przez przedstawicielkę ustawową T. S. kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II-ej instancji.

SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska SSO Cezary Olszewski SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz

Sygn. akt: I. Ca. 226/18

UZASADNIENIE

Ustawowa przedstawicielka małoletniej powódki N. T. S. wystąpiła przeciwko A. S. o podwyższenie alimentów zasądzonych od niego na rzecz ww. małoletniej z kwoty po 500,- zł miesięcznie do kwoty po 900,- zł miesięcznie, płatnych do jej rąk do dnia 10-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uchybienia terminowi płatności poszczególnych rat do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, iż małaletnia ma obecnie 16 lat i jest uczennicą pierwszej klasy Liceum Ogólnokształcącego w S.. Z tej racji ponoszone są koszty dojazdu do szkoły czy też koszty związane z edukacją. N. S. uczęszcza raz w tygodniu na korepetycje z języka angielskiego, których miesięczny koszt wynosi 180,- zł. W okresie od października do początków wiosny zapada na liczne infekcje wirusowe, co zmniejsza budżet rodzinny o koszt zakupu różnego rodzaju leków i suplementów diety. Nadto z powodu wyleczonej operacyjnie wady wzroku, małaletnia jest zmuszona raz w roku stawiać się na prywatną wizytę u lekarza okulisty, której koszt wynosi 150,- zł. Na inne koszty utrzymania małaletniej składa się wyżywienie, zakup odzieży i obuwia, rozrywki w postaci wyjścia na pizzę, basen czy do kina. Nadto małaletnia jest nastolatką, w związku z czym ponosi również koszty zakupu produktów kosmetycznych i środków higieny intymnej. Wydatki związane z utrzymaniem N. S. wynoszą 1.700-1.800,- zł miesięcznie. Zdaniem przedstawicielki powódki, również możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego są wyższe aniżeli jej, gdyż wyjeżdża on regularnie za granicę w celach zarobkowych, posiada własne gospodarstwo rolne, które wydzierżawia i na które pobiera dopłaty unijne oraz nie ma nikogo na utrzymaniu.

Pozwany A. S. w odpowiedzi na pozew wniósł o orzeczenie o podwyższeniu alimentów do kwoty 750,- zł miesięcznie i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż niezależnie od alimentów opłacał należności biletu miesięcznego małaletniej oraz jej korepetycji, w związku z czym zgadza się na podwyższenie alimentów o tę kwotę, tj. 250,- zł. Zdaniem pozwanego powódka w pozostałym zakresie nie udowodniła zmiany stosunków w porównaniu do okoliczności branych pod uwagę przy orzekaniu o poprzedniej wysokości alimentów. Koszt podręczników jest jednorazowy w roku szkolnym, a poprzednio również trzeba było dokonać zakupu podręczników dla małaletniej. Nadto pozwany wskazał, iż wizyty kontrolne u lekarza okulisty odbywały się już w trakcie orzekania o poprzedniej wysokości alimentów.

Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2018 r. sygn. akt VII RC 11/18 Sąd Rejonowy w Augustowie VII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w S. alimenty ustalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 21 listopada 2011 r. w sprawie sygn. akt I C 457/10 od pozwanego A. S. na rzecz N. S. w kwocie po 500,- zł miesięcznie podwyższył do kwoty po 800,- zł miesięcznie, płatnej z góry do 10-go dnia każdego miesiąca wraz ze zmiennymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku zwłoki w płatności każdej raty, do rąk ustawowej przedstawicielki małaletniej powódki tj. T. S., poczynając od dnia 01 lutego 2018 r. (pkt I); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II); nie obciążył pozwanego kosztami postępowania w sprawie (pkt III); wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt IV); zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty związane z ich udziałem w sprawie (pkt V).

Podstawą powyższego orzeczenia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu I instancji:

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2011 r. w sprawie sygn. akt I C 457/10 zasądzono od A. S. na rzecz małaletniej N. S. alimenty w kwocie po 500,- zł miesięcznie. Wówczas powódka miała 10 lat i uczęszczała do Szkoły Podstawowej w S.. Pozostawała pod opieką matki. Wymagała corocznych jednorazowych wizyt u lekarza okulisty z uwagi na operacyjnie leczoną wadę wzroku.

Aktualnie powódka ma 16 lat. Uczy się w I Liceum Ogólnokształcącym w S.. W dalszym ciągu mieszka z matką w wynajmowanym mieszkaniu. Nie jest dzieckiem chorowitym. Według ustawowej przedstawicielki małaletniej powódki miesięczny koszt jej utrzymania wynosi ok. 1.700,- zł. Kwota ta obejmuje koszty dojazdu do szkoły, korepetycje, zakup potrzebnych podręczników, wizyty u lekarzy, zakup kosmetyków, opłaty związane z wyżywieniem i utrzymaniem mieszkania, jak również wydatki związane z wyjściem do kina, basen czy fitness. Matka powódki nie pracuje, otrzymuje rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy (choruje na schizofrenię) w kwocie ok. 900,- zł miesięcznie. Posiada ona nieruchomości rolną o powierzchni 1 ha, którą oddała w dzierżawę za kwotę 200,- zł rocznie. Finansowo wspomagają ją siostry.

Z kolei pozwany w chwili obecnej pracuje za granicą przy pracach wykończeniowych, gdzie zarabia średnio ok. 4.000,- zł miesięcznie. Mieszka wtedy w Belgii i płaci 450,- euro miesięcznie za mieszkanie. Z majątku ma 10 ha ziemi z budynkami i lasem. Ziemię dzierżawi kolega pozwanego, który płaci mu 200,- zł miesięcznie – rocznie ok. 2.000,- zł. Pozwany otrzymuje dopłaty w kwocie 1.000,- zł rocznie od hektara, przy czym wliczane jest 9 ha. Pozwany leczy się na cukrzycę, przyjmuje insulinę i leki, których koszt wynosi 100,- zł miesięcznie. Nie ma zadłużeń. Nie posiada innych dzieci na utrzymaniu. Jego kuzynka sporadycznie udzielała N. S. korepetycji z języka angielskiego. Jego starsza córka przekazuje dodatkowe pieniądze N.. W zależności też od potrzeb, pozwany przekazuje też powódce pieniądze na inne dodatkowe wydatki, np. obuwie, wycieczki (nawet w kwocie 600,- zł).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy – opierając na treści art. 138 k.r.o. i art. 135 § 1 k.r.o. – uznał, że po stronie powódki nastąpiła zmiana uzasadniająca częściowe uwzględnienie powództwa. Sąd ten zwrócił uwagę, że od momentu ostatniego wyrokowania w sprawie obejmującej kwestię alimentów upłynęło ponad sześć lat. W związku z tym, iż powódka jest starsza, od tamtego momentu wzrosły również koszty jej utrzymania. Wzrosły wydatki związane z jej dojazdem do szkoły, gdyż powódka uczy się w S., a nie jak uprzednio w S.. Przez okres tych sześciu lat przeszła również okres dojrzewania, w związku z czym pojawiły się kolejne wydatki z tym związane. Również jako osoba młoda pragnie korzystać z różnych atrakcji rozrywkowych jak wyjście do kina, czy spotkania ze znajomymi. Matka powódki otrzymuje jedynie kwotę ok. 900,- zł miesięcznie z tytułu renty, więc nie jest w stanie sama pokryć wszystkich wydatków związanych z utrzymaniem siebie i córki. Z uwagi na to, że Sąd Rejonowy od kilku lat nadzoruje władzę rodzicielską matki powódki z urzędu wiadomym było, że jej sytuacja zdrowotna i finansowa jest bardzo zła. Z uwagi na charakter choroby ma trudności w znalezieniu jakiegokolwiek zatrudnienia. Nie zawsze stan jej zdrowia umożliwia pracę, a ponadto w środowisku lokalnym znany jej powód przynajmniej częściowo. Warunki, w których matka mieszka z córką są bardzo skromne i np. po to aby wykąpać się muszą jeździć do siostry matki powódki. Sąd Rejonowy uznał też, że pozwany, oprócz alimentów, dodatkowo nie dokłada się do utrzymania córki, okoliczności te nie zostały przez niego wykazane. Natomiast pozwany pracuje stale, osiąga dochody w granicach 3.000,- zł - 5.000,- zł, miesięcznie, a nadto otrzymuje dotacje oraz wynagrodzenie z tytułu dzierżawy ziemi. W ocenie Sądu Rejonowego, pozwany jest w stanie ponieść większe koszty z tytułu alimentów na córkę.

W związku z tym Sąd Rejonowy uznał, że wysokość alimentów A. S. na rzecz N. S. wymaga korekty, dlatego podwyższył kwotę z 500,- zł miesięcznie do kwoty po 800,- zł miesięcznie, a powództwo w pozostałej części oddalił jako zbyt wygórowane do aktualnych uzasadnionych potrzeb powódki i udziału pozwanego w jej wychowaniu.

Rygor natychmiastowej wykonalności Sąd Rejonowy nadał wyrokowi w pkt I na podstawie art. 333 § 1 ust. 1 k.p.c. Natomiast o kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., art. 102 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany A. S., zaskarżając go w całości i zarzucając:

- 1) naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego, czego skutkiem było niewłaściwe uznanie, iż możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego umożliwiają mu płacenie wyższych alimentów na rzecz małoletniej powódki oraz pominięcie faktu zwiększenia możliwości majątkowych matki powódki oraz otrzymywania świadczenia „500+”,
- 2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 139 k.r.o. poprzez niewłaściwe zastosowanie – brak uwzględnienia zmiany okoliczności, które sprzeciwiały się podwyższeniu alimentów, leżących po stronie matki małoletniej powódki w postaci otrzymania prawa do renty oraz okoliczności w postaci otrzymywania na rzecz małoletniej świadczenia „500+”.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację, powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa prawnego za postępowanie przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, właściwie oceniając przy tym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd I instancji wyprowadził właściwe ustalenia i wnioski, w oparciu o które prawidłowo zastosował normy prawa materialnego, zaś sposób procedowania w sprawie odpowiadał wymogom określonym w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, tym samym Sąd II instancji w całej rozciągłości przyjmuje ustalenia i wnioski Sądu I instancji jako własne.

Przede wszystkim nie można zgodzić się z zarzutem apelacji, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena ta musi być zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz uwzględniać całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego - to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. orzeczenie SN z dnia 6 listopada 1998 r, II CKN 4/98). Ocena dowodów przeprowadzona z zachowaniem tych reguł mieści się w granicach wyznaczonych przez zasadę swobodnej oceny dowodów wprowadzoną w art. 233 k.p.c.

Podniesione zatem przez apelującego zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. mogłyby być uwzględnione jedynie wówczas, gdyby wykazano, że zebrane dowody w części zostały ocenione w sposób wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego. Tego zaś pozwany nie wykazał, a jego twierdzenia, iż prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie prowadzi do odmiennych ustaleń jest jedynie polemiką z trafnymi wnioskami Sądu Rejonowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uznał, że sytuacja osobista i materialna małoletniej powódki uprawniała ją do dochodzenia wyższego świadczenia alimentacyjnego niż było to dotychczas ustalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 21 listopada 2011 r. w sprawie sygn. akt: I C 457/10. Sytuacja ta znajduje unormowanie w treści art. 138 k.r.o., a nie jak podniesiono z zarzutach apelacji 139 k.r.o., co Sąd Okręgowy traktował jako oczywistą omyłkę pisarską.

Odnosząc się do tego zarzutu, nie można się zgodzić, iż na zakres obowiązku alimentacyjnego wpływa otrzymywane przez matkę małoletniej powódki świadczenie wychowawcze w wysokości 500,- zł miesięcznie. Stanowisko takiej jest sprzeczne z jednoznaczną treścią art. 135 § 3 pkt. 3 k.r.o., zgodnie z którym świadczenie wychowawcze z ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (Dz. U. poz. 195) nie ma wpływu na zakres świadczeń alimentacyjnych.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o pomocy państwa w wychowaniu dzieci, celem świadczenia wychowawczego jest częściowe pokrycie wydatków związanych z wychowywaniem dziecka, w tym opieką nad nim i zaspokojeniem jego potrzeb życiowych. Przepis art. 135 § 3 pkt. 3 k.r.o., w ocenie Sądu, należy interpretować w ten sposób, że świadczenie wychowawcze 500+ dla dziecka, na jego wychowanie i zaspokojenie jego potrzeb nie wpływa na zakres obowiązku alimentacyjnego żadnego z rodziców, ani ich możliwości zarobkowe i majątkowe, co oznacza, że fakt otrzymywania na dziecko 500,- zł z pomocy społecznej nie zwalnia żadnego z rodziców od swojej części uczestniczenia w kosztach utrzymania dziecka. Ponadto, w ocenie Sądu fakt, że świadczenie wychowawcze z programu 500+ nie ma wpływu na zakres świadczeń alimentacyjnych oznacza także, że nie wlicza się tej kwoty do dochodów rodziny (bowiem ma ono tylko jeden cel, to jest częściowe pokrycie wydatków związanych z wychowywaniem dziecka, w tym opieką nad nim i zaspokojeniem jego potrzeb życiowych, tego konkretnego dziecka na które jest przyznane). A zatem wypłacanego świadczenia wychowawczego rodzicowi, pod którego opieką pozostaje dziecko nie zalicza się jako dochodu tego

rodzica, mającego wpływ na jego (tego rodzica) zakres świadczenia alimentacyjnego wobec dziecka. Z powyższych względów nie można uznać, że świadczenie wychowawcze w wysokości 500,- zł zwiększa dochody matki małoletniej powódki i wpływa na obniżenie obowiązku alimentacyjnego pozwanego wobec córki.

Podkreślić także trzeba, że pozwany przed Sądem I instancji wyraził zgodę na podwyższenie świadczenia alimentacyjnego należnego małoletniej powódce do kwoty 750,- zł, a zatem zdawał sobie sprawę, że uległy wzrostowi koszty jej utrzymania. W toku postępowania sądowego nie wykazał jednak, aby stale i regularnie partycypował w kosztach utrzymania małoletniej powódki w większym stopniu, niż zostało to określone w wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 21 listopada 2011 r. w sprawie sygn. akt I C 457/10.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można też przyznać racji skarżącemu, że podwyższenie alimentów na rzecz małoletniej powódki nie powinno mieć miejsca w sytuacji, gdyby jego obowiązek alimentacyjny wobec matki powódki - T. S. został przedłużony i w związku z tym matka powódki dysponowała, oprócz kwotą 900,- zł renty, również kwotą 500,- zł miesięcznie wypłacaną przez niego z tego tytułu.

Zauważyć należy, że w myśl art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych wyznaczają z jednej strony usprawiedliwione potrzeby uprawnionego, z drugiej strony zaś możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego. Czynniki te mają charakter ściśle indywidualny i należy zachować rozsądną równowagę pomiędzy zaspokajaniem potrzeb uprawnionego a poziomem życia zobowiązanego. Świadczenie alimentów nie może bowiem prowadzić do popadnięcia zobowiązanego w niedostatek (tak uchwała SN z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988, Nr 4, poz. 42, uzasadnienie tezy IV; a także m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 czerwca 2016 r., I ACA 297/16, Legalis nr 1508769). Oczywistym jest też, że na zakres świadczeń alimentacyjnych należnych uprawnionemu wpływ mogą mieć inne ciężące na zobowiązanym obowiązki alimentacyjne, tyle że żadnemu z tych roszczeń nie przysługuje pierwszeństwo w zaspokajaniu.

Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Augustowie VII Zamiejscowego Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z siedzibą w S. z dnia 11 kwietnia 2018 r. w sprawie sygn. akt VII RC 10/18, obowiązek alimentacyjny pozwanego wobec T. S. został przedłużony, albowiem ta ostatnia pozostaje w niedostatku, wymaga leczenia, a jej choroba w znaczny sposób ogranicza możliwość znalezienia przez nią pracy. Istnieje duża dysproporcja pomiędzy dochodami pozwanego a T. S.. Decydując się na przedłużenie obowiązku alimentacyjnego pozwanego wobec T. S. Sąd Rejonowy miał na względzie, że na pozwanym ciąży obowiązek alimentacyjny również wobec małoletniej powódki.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie budzi wątpliwości, że po stronie małoletniej powódki doszło do zmiany stosunków, o których mowa w art. 138 k.r.o., skutkującej wzrostem jej usprawiedliwionych potrzeb. Jest to oczywiste biorąc pod uwagę datę, kiedy po raz ostatni ustalono świadczenie alimentacyjne. Obecnie małoletnia powódka jest już nastolatką i wzrosły koszty wyżywienia, mieszkania, leczenia, ubioru, obuwia, kosmetyków, rozrywki. Oprócz typowych wydatków szkolnych (opłaty na komitet rodzicielski, ubezpieczenie, zakup podręczników, zeszytów i innych akcesoriów szkolnych) małoletnia powódka dojeżdża do szkoły poza miejscem zamieszkania, co pociąga za sobą konieczność zakupu biletu miesięcznego za kwotę 170,- zł, a także uczęszcza na korepetycje. W ocenie Sądu Okręgowego, wskazywany przez przedstawicielkę ustawową zakres usprawiedliwionych potrzeb dziecka na kwotę 1.700,- zł miesięcznie jest wygórowany w stosunku do standardu życia rodziców małoletniej, lecz także szacując te potrzeby niżej, tj. na około 1.400 zł miesięcznie, zasądzone od pozwanego alimenty w kwocie 800,- zł miesięcznie nie były zawyżone.

Bezspornym jest bowiem, że pozwany ma daleko większe możliwości zarobkowe niż matka powódki, która jest osoba chorą i utrzymującą się z renty w wysokości 900,- zł miesięcznie, ponosi koszty zakupu leków oraz koszty utrzymania mieszkania (ok. 400,- zł miesięcznie uwzględniając roczny koszty zakupu opału). Pozwany natomiast stale zarabkuje i z tego tytułu otrzymuje dochody średnio ok. 4.000,- zł netto miesięcznie. Dodatkowo posiada on grunty rolne, na które otrzymuje dotacje unijne (ok. 833,- zł miesięcznie) oraz wynagrodzenie z tytułu dzierżawy ziemi (200,- zł miesięcznie). Z powyższego wynika, że dochody pozwanego kształtują się na poziomie 5.000,- zł miesięcznie. Pozwany ponosi opłaty za mieszkanie w Belgii w kwocie ok. 1.800,- zł miesięcznie, zakładając, że opłaca je w kwocie 450 euro; 100,-

zł lekarstwa; 500,- zł alimenty na matkę małoletniej powódki). Zestawiając powyższe dochody i wydatki pozwanego, można wyciągnąć wniosek, że pozwany dysponuje kwotą ok. 2.500,- zł miesięcznie, która jest wystarczająca na pokrycie alimentów na małoletnią powódkę w kwocie 800,- zł miesięcznie i poniesienie pozostałych kosztów jego utrzymania (wyżywienie, ubiór, podatki, paliwo, itd.).

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Pozwany, który przegrał sprawę w postępowaniu odwoławczym, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. powinien zwrócić małoletniej powódce poniesione przez nią koszty postępowania odwoławczego, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika (450,- zł), określone zgodnie ze stawkami wymienionymi w § 4 pkt 4 w zw. z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska SSO Cezary Olszewski SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz